

ONVERWACHTE ERFENIS

Van dezelfde auteur:

De lieve vrede

Geertje Kindermans

Onverwachte erfenis

ROMAN

Nieuw Amsterdam

© Geertje Kindermans 2019
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Bart van den Tooren

NUR 301

ISBN 978 90 468 2545 7

www.nieuwamsterdam.nl

I

Dinsdag

Tante Aagje valt uit haar stoel. Ze zakt langzaam in elkaar, duikt voorover en schuift door tot aan het salontafeltje. Daarna zakt haar lichaam zijwaarts tegen de leuning van de stoel. Zo ligt ze daar, met haar billen in de lucht.

Op hetzelfde moment zit ik met een bord op schoot naar een of ander tv-programma te kijken. In mijn eentje.

Woensdag

Mijn scherm licht op. Sjors.

Kon ik maar zeggen dat ik het gelijk voel, dat ik voel wat er allemaal in de lucht hangt; je hoort weleens dat het mogelijk is. Maar ik voel helemaal niets. Alle grote gebeurtenissen in mijn leven beginnen terloops; pas als het al even aan de gang is, krijg ik iets in de gaten. Dus nu word ik gebeld en ik denk alleen: Jezus. Sjors. Wat nu weer?

Dat komt natuurlijk ook omdat het Sjors is. Hij belt vaker zonder dat hij iets te melden heeft. En dat bedoel ik heel letterlijk. Het komt voor dat hij me belt en als ik opneem, zegt hij niets. Waarschijnlijk is hij dan afgeleid. Hij is de enige mens die ik ken die zich niet aanpast aan de telefoon en aan het feit dat je elkaar niet kunt zien als je belt. Dat valt hem ook niet uit te leggen, of meer: het dringt niet tot hem door.

Maar nu zegt hij wel iets. Ik neem op en hij zegt: 'Sarah...'

Nog steeds voel ik niets bijzonders, ik wil alleen dat hij opschiet, want ik ben net lekker bezig.

'Het is Aagje,' zegt hij. 'Ze is komen te overlijden.'

'Wát?' roep ik.

'Erg, hè?' zegt hij.

Aagje is onze oudtante, de zus van oma. Ze had geen kinderen en is nooit getrouwd geweest. Aagje was er altijd op de

achtergrond, zolang als ik me kan herinneren.

‘Jee,’ zeg ik. ‘En nu?’

Even is het stil aan de andere kant van de lijn, dan begint Sjors te vertellen. ‘Het is de thuiszorg, die hebben haar aangetroffen... Ze hadden gister moeten langsgaan, dat staat in de contracten, maar dat hebben ze verzuimd en toen ze vandaag wel kwamen, zijn ze zich rot geschrokken. Ze hebben gelijk de dokter gebeld. Het is mysterieus, want hoe kan dat nou?’

‘Mysterieus?’ vraag ik. ‘Ze was oud...’

‘Maar ze snappen er niets van,’ zegt hij. ‘Het is echt vreemd.’

‘Wat dan?’ vraag ik.

‘Nou ja, dat is gewoon een feit...’ Sjors zucht. ‘Maar wij zitten ermee, want er is verder niemand. Dat zeiden ze.’

‘Wie zei dat?’ vraag ik. ‘Hoe bedoel je?’

‘We hebben een probleem,’ zegt Sjors met nadruk. ‘Dat bedoel ik, want het is een ingewikkelde kwestie, er moet van alles gebeuren en onder die omstandigheden...’ Pas nu hoor ik de onrust in zijn stem. Waarschijnlijk zat hij lekker op de bank en werd hij gestoord. Daar kan hij niet goed tegen.

Ik houd mijn adem in en wacht op wat komen gaat. Maar er komt niets.

‘Dat was het,’ zegt Sjors en hij verbreekt de verbinding.

Ik kijk naar mijn scherm. Ik zat net de mail te beantwoorden van een boze lezer, maar nu moeten we iets met Aagje.

Gelukkig zit mijn hoofdredacteur tegenover me. Wouter heeft zich van zijn scherm afgedraaid en kijkt naar me. ‘Wat? Wat? Wat?’ vraagt hij.

Ik zeg dat het mijn broer was over mijn oudtante en hoe die is gevonden. En dat voor een enorm preutse vrouw, altijd gekleed in beige, leverkleur of mosgroen.

‘Wat geweldig!’ juicht hij. ‘Met haar mosgroene billen in de lucht, dan laat je de wereld echt weten wat je ervan vindt. Doe mij zo’n tante!’

‘Je had haar mogen hebben,’ zeg ik. ‘Wij hoefden haar niet meer.’

Wouter is leuk. Hij wil alles weten over Aagje met haar donkerpaarse lippen. Ze was zo’n vrouw met wie je medelijden kreeg als je haar zag. Soms ging je dan naast haar zitten en probeerde je een praatje aan te knopen. Maar na vijf minuten had je spijt.

Heel vroeger had ze in een mooi pand aan een Amsterdamse gracht gewoond. Ze had een baan en moet zelfstandig zijn geweest, maar daar kon je je amper een voorstelling van maken. Op een gegeven moment is ze op aandringen van mijn oma naar de flat van opa en oma verhuisd. Aagje trok in een appartement op dezelfde galerij, maar dan de hoek om. Vanuit haar keukenraam keek ze uit op hun voordeur. Dat begon op een of andere manier pas op te vallen toen oma er niet meer was. Mijn opa mopperde er in ieder geval altijd over. Hij had het gevoel dat ze hem in de gaten hield, dat niets haar ontging van achter de vitrages in haar keukentje en daar werd hij helemaal gek van.

Wouter zit achterovergeleund op zijn stoel, met zijn handen achter zijn hoofd, en kijkt tevreden naar me. Hij heeft me gekozen uit een reeks sollicitanten en daar is hij twee jaar later nog steeds trots op, zeker als ik dit soort familieverhalen zit te vertellen.

Mijn mobiel gaat weer. Sjors. Of ik naar de flat van Aagje kan komen om met de begrafenisondernemer te spreken. ‘Er is haast geboden!’

‘O?’ zeg ik. ‘Maar ik dacht dat het ingewikkeld was en dat ze van alles moesten onderzoeken...’

Sjors weet dat ook niet, maar in ieder geval komt de begrafenisondernemer om wat zaken te regelen.

‘Nu direct?’ vraag ik.

‘Ja,’ zegt Sjors.

Doden gaan natuurlijk voor, maar het is mijn oudtante. Kun je voor een ver familielid al je werk uit je handen laten vallen? Moeten we niet eerst kijken wat er allemaal moet gebeuren en wanneer? Ik wil niet dat dit al mijn vakantiedagen gaat kosten.

‘Ik moet dan even iets regelen hier,’ zeg ik om tijd te winnen.

‘Het is belangrijk,’ zegt Sjors.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Maar wat is precies de bedoeling?’

Dat weet Sjors niet. Uiteraard weet hij dat niet.

Hij hangt op, dat is al de tweede keer. ‘Verdomme,’ roep ik. Ik wil hem terugbellen, maar als ik geërgerd op het scherm begin te tikken, glipt mijn mobiel uit mijn handen. Vloekend duik ik erachteraan. Als ik weer op mijn stoel plof, zit Wouter vol spanning naar me te kijken.

‘Wat?’ vraagt hij.

Ik vertel hem dat de begrafenisondernemer langskomt en dat er verder niemand is, dat het misschien wel veel werk is, maar dat ik geen idee heb wat er gaat gebeuren, dat ik nog helemaal niets weet. Dat Aagje geen eerstegraads familielid is en dat ik niet weet hoeveel vakantiedagen ik nog heb, dat ik ze niet allemaal wil opmaken aan Aagje.

Even staart hij me aan. Hoezo vakantiedagen? Eerstegraads familie? Dan klikt er iets in zijn hoofd. O wacht, verdomd ja, ik heb gelijk, er is een schema waarin is vastgelegd hoeveel vrije dagen je voor verschillende gebeurtenissen krijgt: een verjaardag is een halve dag, voor de dood van je vader of je moeder krijg

je een week, het gaat altijd om gebeurtenissen waarvan je de lengte vooraf niet kunt inschatten, maar er is dus een overzicht waarin verdriet en aandacht keurig zijn ondergebracht, een staaltje hogere managementkunde. En zoals alles wat vanuit het management komt, moeten we ons daar maar niet te veel van aantrekken.

‘We zijn vrije individuen, ook al zou je dat soms niet zeggen. Als iets moet, dan moet het. Fijn als je komt werken, maar anders lossen we het ook wel op, zo belangwekkend is het allemaal niet wat we doen. Ga vooral naar je tante, begraaf haar of wat dan ook. Je kunt maar beter doen wat belangrijk is in het leven.’ Hij houdt zijn wijsvinger in de lucht, zoals altijd als hij een monoloog afsteekt. Wat werkelijk van belang is, daar weten de managers geen donder van. En als ze er commentaar op hebben, moeten ze vooral even bij hem langskomen, dan wil hij ze met alle plezier nog een keer uitleggen hoe hij over hun systemen denkt.

Sjors klinkt gereserveerd als ik terugbel, maar als hij hoort dat ik kom, roept hij: ‘Fijn! Dan kom ik naar je toe en rij mee.’ En weer verbreekt hij de verbinding.

Sjors komt naar kantoor, ook dat nog! Ik schuif wat papieren opzij. Wouter zit nog steeds verwachtingsvol naar me te kijken.

‘Ik kom deze week vast nog wel, maar moet ik iets doen?’ vraag ik.

‘Je was bij je oudtante en dat je opa helemaal gek van haar werd...’

Elke zondag ging mijn opa bij Aagje koffiedrinken. Eén keer sloeg hij over en dat werd een drama. De dagen daarna belde ze iedereen die ze kende om te vertellen hoe eenzaam ze was. Vervolgens belde iedereen mijn opa. Op donderdag wilde hij het goed gaan maken met Aagje, maar dat viel niet mee. Met ogen

vol tranen zei ze dat ze hem niet kon dwingen, hij was een vrij man, als hij het niet gezellig vond bij haar, moest hij maar niet meer komen, ze wilde niemand met haar gezelschap opzadelen. Vanaf dat moment was het hem wel duidelijk: het was veel minder werk om elke zondag gewoon even langs te gaan.

Hij stierf voor hij kans zag te verhuizen, ze vonden een aanvraag voor een aanleunwoning in de lade van zijn dressoir.

Als ik stop met vertellen, keert Wouter zich met een brede grijns naar zijn computer.

Het dommige muzikje van mijn bureautelefoon lijkt afkomstig van een ouderwets computerspelletje. Het is de receptie, er is iemand voor me. 'Een heel aardige man,' giechelt de receptioniste. 'Charmant. Hij draagt een fleurige broek.'

Ik gooi de hoorn op het toestel, gris mijn mobiel en mijn tas mee. 'Ik moet snel zijn,' roep ik.

Wouter steekt zijn hand op. 'Ik bewaak het fort. We bellen!'

Sjors zet de stoel naar achteren, rekt zich uit. Hij draagt een broek die je inderdaad fleurig kunt noemen, het helle oranje geeft bijna licht. Zijn krullen heeft hij er met de tondeuse zelf afgeschoren en daarbij heeft hij op zijn achterhoofd een stukje overgeslagen. Ik ga er niets van zeggen, hij zal er wel over hebben nagedacht. Hij begint zachtjes te neuriën.

'Maar je weet dus niet wat er moet gebeuren?' vraag ik.

Neuriënd schudt hij zijn hoofd.

'Heb je Evert ook gesproken?' vraag ik.

'Huh?' Sjors kijkt naar mij alsof hij mijn associatie totaal niet kan volgen.

'Je hebt Evert toch wel gebeld?' zeg ik.

'Jawel, eh...' Sjors wendt zijn hoofd af. Dat doet hij altijd op

dit soort momenten, dan hoopt hij dat problemen vanzelf verdwijnen.

Er zijn geen twee broers die meer van elkaar verschillen dan Sjors en Evert. Als Evert er is – maar dat is zelden – dan zit hij op zijn telefoon te kijken en houdt hij ondertussen heel de kamer in de gaten. Het probleem met Evert bellen is dat hij vaak van telefoonnummer wisselt; ik heb wel zes nummers in mijn adressenlijst staan. In één ding lijken ze wel op elkaar: geen van tweeën geeft ooit direct antwoord op je vragen.

‘Nou?’

Sjors haalt zijn schouders op. ‘Ik heb een bericht ingesproken,’ zegt hij.

‘Jezus,’ zeg ik. ‘Dus dan weet je het niet, en dan moeten wij alles opknappen. Het is toch idioot dat hij onbereikbaar is?’

‘Ik heb het ingesproken,’ zegt Sjors. ‘Het nummer was niet afgesloten, dus het zal hem wel ter ore komen.’

Sjors zegt verder niets meer, ik zwijg ook en zo rijden we de stad uit. Als ik opzijkijk, zie ik hem naar buiten staren, het plukje steekt naar boven. Misschien moet ik wat minder onaardig tegen hem doen, dan gaat het allemaal vast makkelijker.

‘Welk nummer heb je gebeld?’ vraag ik.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Gewoon...’

Sjors grijpt naar de binnenzak van zijn legergroene jas en begint een shaggie te draaien. Straks gaat hij roken in de auto, dan moet ik zeggen dat ik dat niet wil en is hij weer gepikeerd. Ik zet mijn knipperlicht aan en haal een vrachtwagen in.

Sjors heeft zijn shaggie weggestopt en draait zich naar me toe. ‘Jij bezocht Aagje toch nog wel eens?’

Ik knik.

Hij denkt na en schudt langzaam zijn hoofd. ‘Ik belde alleen.

Een tijdje geleden wilde ze mijn nummer hebben. Voor het geval dat.'

'Voor het geval dat?' Verbaasd kijk ik opzij.

Terwijl Sjors naar buiten kijkt, mompelt hij: 'Dat zei ze.'

'Waar belde je dan over?' vraag ik.

'Gewoon. Als ik me verveelde.'

We verlaten de snelweg en rijden over een kaarsrechte provinciale weg die splinternieuw lijkt. Het wegdek is van licht beton, met aan weerszijden eindeloze grasvelden en zandvlaktes.

'Ik ben benieuwd hoe het er daar uitziet,' zegt Sjors. 'Ik ben er al heel lang niet geweest.' Hij kijkt naar me. 'Zou je het kunnen zien aan het huis dat eh...' Hij staart peinzend langs me heen.

'Geen idee,' zeg ik.

Zwijgend rijden we verder tot ik de grijze gebouwen zie. 'Kijk!' roep ik.

De flats doemen op, het is altijd eerder dan verwacht. Het zijn hoge gebouwen met een haakse hoek die met de ertegenover liggende flat een rechthoek vormen. In het midden bevinden zich ruime parkeerplaatsen en gemeentelijk groen. Wie beweert dat je in de stad anoniem bent, is nog nooit in deze buitenwijk geweest. In de derde rechthoek woonde opa. En Aagje dus.

Sjors giechelt. 'Ik ben nerveus,' zegt hij.

De sleutel moeten we afhalen bij nummer 107 op de eerste verdieping. De bel snerpt onaangenaam door de gang. Het duurt een tijdje voor we gescharrel en geklik horen. De deur gaat open, het veiligheidskettinkje van de deur trekt strak, een oud grijs oog achter een brillenglas loert door de spleet.

'U zou in het bezit zijn van de sleutels,' zegt Sjors, 'de sleutels van mevrouw Spaargaren.' Hij wijst naar boven.

Het oog blijft door de spleet turen.

‘Nummer 516,’ zeg ik. ‘We zijn familie.’

De deur gaat dicht en even lijkt er niets te gebeuren. Maar dan klinkt er toch weer gerommel en gaat de deur open. Een vrouw staat voor ons, ze draagt een bejaardenjurk van zo’n stof waarvan je niet weet of het bij de eerste vonk onmiddellijk vlam vat of juist absoluut niet in brand kan vliegen. Ze kijkt naar Sjors zijn broek, dan naar zijn gezicht. ‘Wat willen jullie ermee?’

‘We zijn een achterneef en -nicht,’ zeg ik. ‘Dat zal iemand toch wel gezegd hebben?’

‘Onze oma was haar zuster,’ voegt Sjors eraan toe.

Nou moe, straks gaat ze nog om onze paspoorten vragen.

‘Ik loop anders wel even mee,’ zegt ze.

‘Dat hoeft niet,’ zeg ik.

En zo staan we tegenover elkaar, zij met de sleutel in haar hand geklemd, ik op zoek naar argumenten. Even overweeg ik haar bij haar gevlekte pols te pakken, haar hand te openen en de sleutel af te pakken.

‘De begrafenisondernemer komt,’ zegt Sjors beleefd. ‘U wilt daarbij aanwezig zijn? Want ik weet niet of dat de gewoonte is, we kunnen het er even over hebben...’

Hij meent het serieus, maar het werkt: de vrouw schrikt. ‘Nee nee,’ zegt ze. ‘Tuurlijk niet, het idee!’ Aarzelend geeft ze de sleutel aan Sjors. ‘Alstublieft. En vanavond kan hij weer door de bus.’

‘Maar is dat handig?’ vraagt Sjors en hij blijft staan.

Hier hebben we geen tijd voor. ‘Dank u,’ zeg ik. ‘En we houden de sleutel.’ Voor ze kan reageren trek ik Sjors aan zijn jas mee. Als we de trappenhal ingaan, horen we op de achtergrond haar stem. We rennen door de chloorlucht de betonnen trappen op naar de vijfde en lopen hijgend over de galerij tot we bij Aagjes flat zijn.

Binnen is het donker en snikheet. De koelkast in de keuken bromt. We lopen door naar de kamer, waar de klok tikt. Op tafel

een grillig zwart landschap van troep. Sjors klikt de tafellamp aan, gelig licht schijnt op de resten van Aagjes hobby's: kranten, plakboeken, een naaidoos, stukjes stof, een plastic doos met handjes en een met oogjes die alle kanten op kijken. Ook het grote licht floeptaan.

Daar staat Aagjes witte stoel, precies op de plek waar hij altijd stond, daar zat ze altijd, daar is ze dus gevallen. Wat vooral opvalt is dat er niks opvalt. Voor de stoel staat het glanzende glazen tafeltje, een paar bollen wol liggen opgeruimd in een tasje er naast. Er steekt één breipen uit, de andere is er niet.

Ik raap een opgevouwen krant op. Ze zat zelfs de overlijdensadvertenties te lezen! Verbaasd bekijk ik de pagina, en moet er een beetje om lachen. Ik wist dat ze geen luchthartige vrouw was, maar dat zat blijkbaar erg diep. Ik vouw de krant dubbel en leg hem op het buffet. Ik loop tussen de witte fauteuil en de andere stoelen door naar het raam, schuif de gordijnen open en draai de balkondeur van het slot. Frisse lucht stroomt de kamer binnen. Op het balkon staan een paar plantenbakken, een gieter en een plastic tuinstoel. Beneden rijden gedempt de auto's langs. Ik stap weer op de donkergroene tapijttegels. Haar slaapkamerdeur staat op een kiertje. Ook daar schuif ik de gordijnen open. Het bed is opgemaakt, de lakens ruiken naar oude vrouw. Dan realiseer ik het me voor het eerst echt: ze is er niet meer, ze komt nooit meer terug. Zo leuk was ze niet, maar dood is weer het andere uiterste. Ik doe het raam open.

Ik ga terug naar de woonkamer en zoek naar de thermostaat, want die verwarming moet lager kunnen. Maar ik kan niets vinden.

'Wat gek,' zeg ik.

'Inderdaad!' zegt Sjors. Hij staat bij het dressoir, een brandend shaggie tussen zijn lippen. 'Ze maakte haar post niet meer

open.’ Hij tilt een stapeltje brieven op. ‘Moet je kijken! Ze legde de post op keurige stapels en deed er verder niets mee.’

Hij legt ze precies zo terug zoals hij ze gevonden heeft.

Het is raar om hier rond te lopen zonder dat zij hier is. Sjors legt ondertussen een rookgordijn in de kamer.

Een rilling flitst via mijn ruggenmerg naar boven. Een snerpende bel klinkt, dezelfde als van nummer 107. Sjors verstart en kijkt naar de deur. Ik duw hem de gang in.

‘Doe open,’ zeg ik. ‘Dan maak ik koffie.’

Ik glijp achter hem langs de keuken in. Daar is het opgeruimd, de vuilnisbak is leeg, er is snel en onzorgvuldig gepoetst. Ik zoek in de kastjes, trek de lades open, bedenk tot mijn schrik dat het de conciërge kan zijn die aanbelde en dat we met een beetje pech de sleutel straks weer kwijt zijn. Maar dan hoor ik een bekende stem in de gang. Katja!

Ze staat midden in de gang, die lijkt op te lichten door haar brede lach. Haar jas van zwart nepbont heeft ze Sjors in de armen gedrukt. Ze spreidt haar armen, komt naar me toe en omhelst me. ‘Wat een toestand, Saar!’ Even drukt ze me tegen zich aan, dan doet ze een stap naar achter en zegt: ‘Je ziet er goed uit!’ Ze draait zich om, gaat achter Sjors aan de kamer in en ik hoor haar roepen: ‘Moet je kijken, die stápels!’ Ik ga terug naar het keukentje. Op de achtergrond hoor ik haar heldere stem en het gelach van Sjors.

Als ik met de koffie de kamer binnenkom, zitten ze aan tafel. Katja bladert door een album vol ingeplakte krantenberichten en leest de koppen voor: INBRAAK IN HET CENTRUM, OVERVAL OP EEN BANK, ONGELUK OP DE RINGWEG. Daarna gaan de stukken steeds meer over de varkenspest, de gekkekoeienziekte,

aids, SARS en ebola. ‘Kijk dan!’ roept ze als ze naar een foto van een stal wijst. Ze lacht haar heldere lach. ‘Waar was Aagje mee bezig?’ Opeens lijkt de kamer minder suf. Katja maakt er wat van, altijd en overal.

Ik schenk in en ga zitten.

De koffie van Aagje was altijd slap, maar dat ligt niet aan haar apparaat of haar koffie. Ik ben met iets heel anders uit haar keukentje gekomen: sterke, bittere koffie. Mijn kaken trekken ervan samen.

Zelf zal Katja er niet over beginnen, ze weet stralend alles te vermijden wat haar niet goed uitkomt, dus ik vraag het. ‘Waar is Evert?’

Nu heb ik haar aandacht; haar ogen zijn lichtbruin, helder, haar wenkbrauwen maken een perfecte boog. ‘Evert kan niet,’ zegt ze en wappert met haar hand richting het raam, alsof zo wel ongeveer duidelijk wordt waar hij naartoe is. ‘Hij zei dat ik maar moest gaan.’ Ze buigt zich naar voren, zegt op een samenzweerderige toon: ‘Wij gaan dit varkentje wassen.’ Hoe ze het doet, begrijp ik niet, maar nu is ze zo vertrouwelijk dat ik al mijn weerstand laat varen. Dat is niet voor het eerst. Haar glimlach is alleen voor mij bedoeld, ik ben er opeens van overtuigd dat we het kunnen, dat zij erbij kan helpen, dat we haar nodig hebben, want wat heb ik aan Sjors en Evert? Ze zeggen weleens dat je naar je gevoel moet luisteren. Soms misschien, tuurlijk, maar het kan net zo goed funest zijn. De grootste fouten maak je juist door je gevoel te volgen.

Sjors staat nog bij de tafel met haar jas in zijn armen, hij aait er zachtjes over. Hij heeft een permanente grijns op zijn gezicht en als Katja naar hem kijkt, wordt zijn grijns nog breder.

Weer snerpt de bel door het huis.

Ik sta snel op, voor het geval er iemand afgepoeierd moet worden. Maar haast is niet nodig; Sjors loopt dromerig de ka-

mer in en legt Katja's jas voorzichtig op de witte stoel, Katja bladdert grinnikend door het plakboek.

De man die voor de deur staat is te jong voor een begrafenisondernemer en draagt een grijs kostuum dat hem te groot is, alsof hij het uit de verkleedkist heeft gehaald die wij vroeger op zolder hadden staan.

Hij zet zijn koffertje neer en geeft me een emotionele hand. 'Gedoleerd,' zegt hij. Ik mag hem Patrick noemen. Hij pakt zijn spullen op en loopt de kamer in. Daar blijft hij even staan terwijl hij Sjors opneemt. Hij staart naar de oranje broek, loopt dan naar hem toe en condoleert hem. 'Verdrietig,' zegt hij en kijkt daarbij of hij het echt verschrikkelijk vindt.

Sjors staat te knikken. 'Merci. Attent,' zegt hij.

Katja grinnikt als hij haar hand pakt. 'Ja ja,' zegt ze. 'Het gaat verder prima met ons, zo vaak kwamen we hier niet.' Katja draagt een jurk die te ver openhangt. Patrick doet of hij het niet ziet.

Ik wijs hem een stoel en schenk hem koffie in.

Patrick neemt een slok, rilt en duikt snel onder tafel. Hij haalt twee zwarte mappen tevoorschijn. Voorzichtig duwt hij wat spullen opzij en legt de mappen voor zich neer. Op het omslag staat in gouden letters: UITVAARTVERZORGING VIVALDI. Hij laat er zedig zijn handen op rusten en kijkt ons een voor een aan. Iedereen moet ooit beginnen met een baan en het vak waarvoor hij heeft gekozen zal niet makkelijk zijn. Hij doet het zwierig maar op een of andere manier klopt het niet. Dan gaat hij rechtop zitten, schraapt zijn keel en zegt: 'Nou... zo... Hoe is het met jullie?' Hij kijkt meelevend.

Katja schudt haar hoofd. 'Prima,' zegt ze een beetje verbaasd en ze lacht naar hem.

Patrick knikt alsof hij dat bewonderenswaardig vindt. Dan

draait hij zich naar ons. Sjors maakt een formele buiging met zijn hoofd. Ik knik kort.

‘Dan zullen we eens gaan kijken...’ – Patrick tilt zijn hand op, maar maakt de map nog niet open – ‘... hoe we iets moois kunnen maken van de uitvaart.’ Hij grijnst al zijn tanden bloot, het zijn er veel en ze zijn wit.

Sjors drukt afwezig zijn sigaret uit.

‘Laten we bij het begin beginnen,’ zegt Patrick met een brede lach naar Katja en hij klopt op de zwarte map die voor hem ligt. ‘De verzorging. Hebben jullie speciale wensen?’ Hij kijkt de tafel rond, wacht tot iemand iets zegt. Het is misschien niet eens zijn leeftijd maar vooral zijn houding die niet past, ik kan er mijn vinger niet op leggen.

‘Wat is er precies gebeurd?’ vraag ik dan. ‘Gaan ze haar nog onderzoeken? Ik bedoel: Sjors zei...’

Patrick kijkt me blanco aan, schudt zijn hoofd. ‘Nee,’ zegt hij. ‘Nee hoor. Hoe bedoel je?’

‘Het was een mysterie,’ zeg ik en kijk naar Sjors, die geconcentreerd naar de muur zit te staren.

‘Mysterie? Nee hoor, geen mysterie,’ zegt Patrick.

‘Waar is ze eigenlijk?’ vraagt Katja.

Patrick staart over haar hoofd naar de boekenkast en denkt na. ‘Ja...’ zegt hij. ‘Ehm...’ Hij schudt zijn hoofd alsof hij het geen relevante vraag vindt en opent de map.

‘Waar is Aagje?’ dringt Katja aan. Ze kijkt naar hem alsof ze het zilveren bestek in zijn jaszakken hoort rammelen, het komt niet vaak voor dat mensen haar niet onmiddellijk antwoord geven op haar vragen.

‘Nou ja, ze is eh...’ begint Patrick. Hij schudt een beetje geërgerd zijn hoofd. ‘Ze is...’ Hij wappert met zijn hand in de richting van de deur.

Nu wordt ook Sjors argwanend. ‘Wat dan?’ vraagt hij. Ze zijn allebei rechtop gaan zitten en zien er strijdbaar uit.

Patrick zucht, hier heeft hij duidelijk geen zin in. ‘Nou ja, zoals ze gevonden is...’ Hij knikt naar de witte stoel. ‘Dat kan... Dat moet niet... Dat moeten ze in orde maken.’

Katja en Sjors werpen een korte blik naar elkaar; om de mond van Katja speelt onwillekeurig een lachje, maar snel trekt ze haar gezicht weer in de plooi. En Sjors zit er bleek bij, hij laat zich door haar op sleeptouw nemen, zo is hij op zijn ergst.

Patrick schudt zijn hoofd. ‘Ze moest... ze is in het mortuarium, zodat we... zodat ze kan worden opgebaard.’ Hij knikt afgemeten.

Ze zitten hem grimmig aan te kijken, buigen zich naar hem toe. Ik ruik zijn deodorant. Ik vraag me af waar die argwaan ineens vandaan komt, Patrick heeft er helemaal geen belang bij om Aagje te laten verdwijnen.

‘We maken het in orde,’ zegt hij en tikt op zijn boek.

‘Prima,’ zeg ik en tegen Katja: ‘Het is goed zo.’

Ze pikt het van me. ‘Dat lijkt me verstandig,’ zucht ze.

‘Eens,’ zegt Sjors.

Ik probeer niet aan Aagje te denken, aan hoe ze is gevonden, waar ze nu ligt en wat ze in orde proberen te maken. Katja hangt geamuseerd tegen de leuning van haar stoel terwijl ze Patrick ongegeneerd opneemt. Sjors zit afwezig met zijn pakje shag te spelen en ik verlang naar het moment dat dit allemaal voorbij is.

Patrick legt uit dat we bij de laatste verzorging kunnen zijn en dat dat heel goed is voor de verwerking. Hij hoort vaak dat het helemaal niet zo eng is als je er eenmaal mee bezig bent. Hij lacht zijn witte lach.

Hoe wervend het ook klinkt, het is gelijk duidelijk: wij hebben